

de Penge, som ifølge det stilles til hans frie Raadighed, kommer han ind under Fattigvæsenet. Men efter det Forslag, som den ærede Minister har stillet, og som er tiltraadt af de ærede Medlemmer i Udvalget, er der slet intet at gøre, naar hvad de have faaet ikke er tilstrækkeligt. Det blev indvendt imod vort Forslag med megen Styrke og ogsaa med meget Vid — det skal jeg gerne sige — at vi vilde forsørge Drukkenbolte. Men hvad gøre de ærede Medlemmer her ved deres Drukkenbolte? Nej, Sagen er, at vi havde til den Indvending at svare, at naar de drat Forsørgelsen op, blev det deres eget Ansvar, saa kom de paa Fattiggaarden, men naar de her ere færdige, er man paa Forhaand afftaaren fra at sende Drukkenboltene paa Fattiggaarden; der er her intet andet at gøre end at give dem mere til at drikke op. Det er et praktisk Hensyn, som jeg tror det er værd at tage under Overvejelse. Jeg ser ikke, hvad der ifølge dette Lovforslag er at gøre for at blive fri for denne Slags fattige. Jeg mener nu ikke, at det i Praxis vil blive Reglen, at Sogneraadene ville blive ved at give dem mere, de finde vel nok paa en eller anden Udvej, men efter Lovforslaget staa vi i denne Henseende fuldstændig paa aaben Bakke. Det var altsaa saaledes, at Uegteskabsretten have de, og om Forsørgelsens Tilstrækkelighed vide vi nu ogsaa, hvad den betyder. Der er imidlertid en Indrømmelse, som jeg maa gøre. Der er et Gode, som disse Folk virkelig nyde, og det er det, at de ikke ere under den særlige Tugt og Disciplin, som Fattiglemmer ellers ere under. Det tror jeg, er det eneste af nyt, som indføres ved dette Forslag. Jeg tror ikke, at der indføres noget som helst nyt andet end dette. Nu vel, dette sætter jeg nogen Pris paa. Jeg har ved tidligere Afstemninger stemt med de Medlemmer, som foreslogte at indskrænke denne Tugt til det mindst mulige, og den falder altsaa bort her for disse Folk. Det indrømmer jeg, er et Gode, og af den Grund kunde man stemme for disse Forslag. Det opnaas der altsaa. Men jeg tror dog ikke, at det opnaas i det Omfang, som den ærede Indenrigsminister forestiller sig. Det er vistnok umuligt at opgive enhver Myndighed over Folk, der ere understøttede paa den Maade, som her er Tale om og navnlig over Folk, der forsynes paa et Ayl. Jeg tror det er nødvendigt, der at have en Slags Husorden, og naar der ikke gives positive Bestemmelser derfor, er jeg noget tilbøjelig til at tro, at denne Husorden vil blive indrettet i Analogi med det, man har paa Fattiggaardene,

allerede af den Grund, at man ikke har andre Bestemmelser. Det er noget, man ikke kan komme nd over, naar man samler store Grupper af Familier, som skulle henleve deres Liv i Lediggang, unge og gamle — der kan jo nemlig være baade unge Koner og Børn med. Man har ikke Lov til at paalægge dem noget Arbejde, det er jo en Virkning af Fattighjælpen, som ikke gælder her. Alle disse Mennesker leve i Lediggang i store Kaserne; der maa imidlertid være en vis Ordning tilstede, altsaa en vis Tugt. Det er altsaa det, jeg indrømmer, at disse Forslag tilsigte — dog nej, ikke tilsigte; thi i den Henseende gaa de meget videre. Men hvad der opnaas ved disse Forslag er, at vi faa en Forandring i den hidtilværende Disciplin. Naar det imidlertid er Meningen, vil jeg gøre den Indvending med Hensyn til de fattige, der i dette Øjeblik ere under Fattigforsørgelse, at jeg finder det i højeste Grad ubilligt, at de Folk, der ere over 60 Aar, naar Loven træder i Kraft, ikke skulde have det samme — for at bruge et fremmed Ord — Beneficium, hvilket paa dansk bethder Velgering, som de nyde, der efter Lovens Straftræden blive 60 Aar. Jeg vil meget anbefale, hvis de ærede Medlemmer i Forening med den ærede Minister blive i Stand til at gennemføre noget saadant som dette, at vi da faa en Bestemmelse med, hvorved Forholdet ogsaa kan blive gjort anvendeligt paa dem, der nu ikke kunne opfylde Betingelsen, fordi de ere bleve 60 Aar, inden denne Lov, som giver dette Beneficium, traadte i Kraft. At alle de mange Mennesker, som i dette Øjeblik ere over 60 Aar, skulde leve under en anden Tugt og Disciplin, uagtet de havde gjort det samme for at blive fri derfor, som deres yngre ligestillede, synes jeg er i høj Grad ubilligt. — Endelig vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at disse Forslag ere bleve redigerede paa en noget maskulin Maade. Jeg antager ikke, det er Udvalgets eller den ærede Ministers Mening, at det skulde indskrænkes alene til Mænd; men Forslaget er redigeret paa en saadan Maade, at man kunde fristes til at tro det. Der staaar bestemt: „han med sin Familie . . .“ o. s. v. Det er vel sikkert ikke Meningen, at det skal forstås saaledes. (Indenrigsministeren [Singerslev]: Nej). Det kunde jeg nok tænke mig. Men skulde vi ikke faa redigere det hele saaledes, at enhver Tvivl i denne Henseende er udelukket? Jeg kan godt forstaa, at man har tænkt paa Mandfolk, idet man jo kun har tænkt paa Valgret; det